

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Lovcův úplněk

PŘÍPAD
PRO KATE SHUGAKOVOU

Severská
krimi
z Aljašky

DANA STABENOW

Lovcův úplněk

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Zrádné loviště

Lovcův úplněk

Připravujeme

Půlnoc opět přichází

Lovců úplněk

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 1999

Translation © Hana Láryšová, 2023

Cover © Jan Matoška, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-554-8 (pdf)

*Pro Sarah a Joyce,
které mě naučily všechno, co znám
o loajalitě a velkorysosti,
a pro Lulu,
jež nás opustila, ale není zapomenuta*

Jedna

Na ženské s bouchačkou je prostě něco neodolatelného.

„Jak se v divočině říká renesanční ženě?“

Kate nasypala plnou hrst brusinek, rudě se lesknoucích v odpoledním slunci, do plastového kbelíku. Podívala se na Jacka. „Cože?“

Se založenýma rukama se opíral o vodní pumpu a tvářil se hloubavě. „Kolik ti je, třiatřicet?“

„Příští měsíc čtyřiatřicet,“ odpověděla Kate. „Co to má co dělat s renesancí?“

Zazubil se na ni. „Nic. Jenom mi připadá, že by ti mělo být víc. Na třiatřicet toho víš nějak moc.“

„Jo, jasně.“ Kate si olízla červené prsty. Štáva chutnala kysele. V duchu si udělala poznámku, že cestou přes Anchorage musí koupit cukr.

„Být renesanční žena znamená, že jsi dobrá ve víc než jedné věci. Kdybys žila v Anglii v patnáctém století, byla bys dobrá v poezii, šermování a mořeplavbě. Když to přesuneš o čtyři století a sto osmdesát stupňů západně, co dostaneš?“

„Kouzlo?“ navrhla Kate.

Rozesmál se a zavrtěl hlavou. „V létě pomáháš starému Samovi na lodi, na jaře děláš průvodce horolezcům na Velkou Hroudu, dokážeš stáhnout rysa, dolovat zlato, naporcovat losa a spravit motor.“ Ukázal na kbelík, který měla zavěšený na pravačce. „Uvařit marmeládu. A teď děláš průvodce lovcům vysoké zvěře. Dokážeš cokoliv. Jsi renesanční žena, Kate.“

„To není schopnost,“ opáčila Kate celá nespá. „Není to ani talent. Je to záležitost... zeměpisné polohy.“

„Cože?“

„Je to kvůli tomu, kde žiju. Nejsm jedinečná, nijak se neliším. Ne od těch lidí, kteří jsou na tom stejně jako já. Když žiješ v divočině, děláš, co musíš, abys vyžil.“ Pokrčila rameny. „Bydlím víc než tři sta kilometrů od nejbližšího města jakékoli velikosti. Když mi střechou propadne motor z Boeingu 747, tak mi ji rozhodně žádný tesař neopraví, a to ani kdybych měla telefon. Buď to udělám sama, nebo to neudělá nikdo. To samé platí – co jsi to říkal? – o porcování losa a opravě motoru. Jestli chci jíst, musím si losa sehnat sama. Jestli chci řídit, musím si servisovat auto. Nic na tom není.“ Otočila se zpátky k brusinkám.

„A to je na tom pravděpodobně to nejúžasnější,“ řekl spíš pro sebe než pro ni. „Ty tomu vážně věříš.“

Ohromeně se na něho ohlédla. „A čemu jinému bych měla věřit?“

Zvedl obě ruce dlaněmi vzhůru. „Ničemu. Jen si tady tak plácám. Kolik máme vůbec času?“

„George říkal, že s další partou přijede zítra ráno.“

„Kdo je to tentokrát?“

„Prý skupina Němců.“

„Proboha,“ poznamenal Jack sklesle, „městští kovbojové v euro stylu. Mluví anglicky?“

„To nevím, ale vrací se Demetri. Bude jedním z průvodců.“

„Aha.“ Demetri Totemoff strávil dvacet let v armádě, a to většinou v Německu. Neznala moc dalších lidí, kteří mluví plynne německy. Svoji rodnou aleutštinu používal, co nejméně to šlo.

Slunce ji hrálo na kůži, ohřívalo flanel košile i denim džínů. Sundala si košili a svázala si spodek trička několik centimetrů nad pasem. Nebyla si úplně nevědomá svého obecenstva.

„Neroztáhneme si u řeky deku, že bychom se trochu opálili, dokud svítí sluníčko?“ pokoušel štěstí Jack.

Kate si svinula cop do týlu a vylovila z kapsy gumičku. „Můžeš začít. Já chci ještě naplnit tenhle kbelík.“

Jack se odcoural do chaty a celou dobu přitom špulil pusou. Kate se usmála a znovu zabředla do podrostu.

Jack uklidil nádobí od snídaně a zametl chatu, celou dobu se přitom tvářil jako mučedník, načež si vzal deku a knížku a natáhl se na břehu řeky. Obluda sebou rozkošnický pleskla vedle něj. „Ne abys měla hříšné myšlenky,“ řekl jí Jack. Obluda, napůl husky, napůl vlk lesní, natáhla všech svých čtyřiašedesát kilo tak, aby se mohla na sluníčku vyhřívat co nejvíc, zavřela žluté oči a upadla do spokojeného kómatu. Ze všech sil snižovala populaci tetřívků nedaleko tábora, a pod hustou šedou srstí se jí dmulo břicho.

Kate zavítala hlouběji do křoví, kam se podívala, všude rostly velké, oslnivě rudé kuličky brusinek a díky slunečním paprskům vábivě zářily. Bylo až neuvěřitelné, že jim počasí stále přálo,

ačkoli na jihovýchodním horizontu se sbíralo něco, na co si Kate raději dávala pozor. Ale prozatím se její tváře dotýkal jen chabý vánek. Házela do kbelíku celé hrsti plodů. Nedaleko tvrdošjíně bzučela zbloudilá vosa a v lesklých větvích vysokého, suchého topolu tiše seděli dva nedospělí orli, nehýbali se, vypadali, že napůl spí, ale na krutosti jim to vůbec neubíralo.

Byl takový klid, že slyšela šustění stránek, když je Jack otáčel, a tiché šumění vody. Tok se zmenšil od jarního přívalu přes letní proud až k podzimnímu crčení. Řeka byla dost úzká i mělká, aby se dala přejít. Stěží poskytovala vyčerpaným kisučům dost vody, aby si mohli proklestit cestu proti proudu, kde nakladli jikry a navěky spočinuli.

Kate si na chvilku odpočinula a protáhla si ramena. Došla po okraji tábora až k poslednímu srubu, jenž se pomalu, ale jistě nakláněl vstříc Nakochně.

Lovecký tábor stál dvě stě kilometrů severovýchodně od Anchorage, šestnáct kilometrů jižně od Národního parku Denali, sto dvacet kilometrů jihozápadně od samotné hory. Rozkládal se v rychle chátrajících pozůstatcích zaniklého zlatého dolu, na nějž jednou v červnu zhruba před dvanácti lety narazil George Perry, když načerno létal za svojí přítelkyní v McGrathu. Jeho stoosmdesátka ztrácela tlak oleje, takže hledal ranvej a našel tuhle čnící na sever od soutoku řek Nakochny a Kichatny. Ranvej byla zarostlá olšemi, pokrývaly ji kulaté říční oblázky velikosti talířů a výrazně se svažovala z kopce, ale poskytovala mu dostatek místa, aby na ni mohl s cennou dosednout, než mu vypadne motor. Což se mu taky povedlo, a jestliže ne zcela bez nehody, tak tedy alespoň bez jakéhokoli trvalého poškození. Každé přistání, kdy člověk odejde po svých, je dobré.

Když opravil vadnou hadičku, rozhlédl se kolem, aby zjistil, proč tady ranvej vůbec je, a našel jednu hlavní budovu, dílnu, dvoupodlažní garáž a sedm malých srubů. Žádná stavba neměla základy. Byly to dočasné budovy postavené na pozinkovaných ocelových ližinách. Na dvoře ležela zmeť vysypaného vybavení, od rozebraného rezivělého parního stroje, přes shnilé dřevěné desky, až po rozházené šroubky a hřebíky. Do budov se tlačil všelijaký propletený podrost včetně olší a smrků.

Znovu vzlétl a prozkoumal oblast ze vzduchu. Ranvej a tábor se nacházely na pozemku ve tvaru klínu, který začínal u místa, kde se Nakochna vlévala do Kichatny, a pozvolna se rozšiřoval, když stoupal vzhůru ke svahům Aljašského pohoří, z nichž první byl téměř kilometrový Blueberry Ridge neboli Borůvkový hřeben, jenž se symetricky klenul k vyšším vrcholům Gurney, Lewis, Agustin a Dall za ním. Hranicí klínovitého pozemku na západě byla řeka Nakochna, na východě pak říčky Čtvrtý červenec a Gagnan. Podél řeky až k úpatí hor vedla náznakem hrbolatá silnice, takže se to z Georgeova pohledu jevilo jako dokonalé místo pro druhotný tábor. Viděl grizzlyho se dvěma jednorůčky lovící lososy z řeky, vyděsil párek orlů vysedávajících na suchém topolu, překvapil medvěda baribala se třemi mláďaty, takže se vrhli hledat úkryt pod větve nejbližší jedle, losy přestal po desátém kusu počítat a letmo zahlédl černou šmouhu, která mohla být vlk, ale to už byl moc vysoko, aby to mohl vědět jistě.

Vyrovnal letadlo a nastavil kurz domů. Budovy byly ve stavu, že by se s řádnou dávkou oprav daly zachránit, a po pozemku by stačilo párkrát přejet buldozerem, aby se srovnal. Nejlepší ze všeho byla ranvej dostatečně dlouhá i pro nákladní letadlo.

Lockheed Hercules byl v divočině typický čtyřmotorový turbomotorový letoun s kapacitou dvaceti tun nákladu na let, jenomže k přistání potřeboval tisíc dvě stě metrů dlouhou ranvej. George odhadl, že ranvej u zlatého dolu měří zhruba tisíc tři sta sedmdesát metrů, pokud by vymýtil olše, které vyrašily někde kolem sedmi set šedesáti metrů její délky. S ranvejí, na níž mohl přistát s herculem, bylo možné všechno.

Zastavil se v Anchorage jen na tak dlouho, aby vystopoval majitele pozemku. A ten se zlatého dolu milerád zbavil. George později pochopil proč. Koupil ho za šedesát tisíc dolarů v hotovosti, a když poprvé zamířil na jih, začali se jeden po druhém vynořovat věřitelé původního majitele.

O osmnáct měsíců a tučný účet za právníka později patřil starý důl a deset hektarů půdy kolem bezvýhradně Georgeovi – poté, co vzal předsedajícího soudce dvakrát rybařit. Tvrdil, že nemohl peníze za palivo utratit lépe, ačkoli si soudce vymohl ještě jeden let do Anchorage, protože mu došlo pivo. Pivo bylo ještě před prutem, navijákem a další výstrojí nepostradatelnou ingrediencí pro úspěšný hazard jménem rybářský souboj, protože se s ním dny, kdy člověk nic nechytí, snášely lépe a dny, kdy měl pořádný úlovek, se měnily v oslavu.

Samozřejmě taky bylo hlavním důvodem toho, proč rybáři padali do řek, v nichž utonuli, ale nikdo nikdy nebyval tak neaktívní, aby se o tom zmiňoval.

Nejbližším sousedem zlatého dolu byl muž známý jako Šílený Emmett, jenž žil ve srubu u malinkého jezera osm kilometrů daleko. Šílený Emmett, bývalý učitel dějepisu ze střední školy v Anchorage, odešel při nejbližší příležitosti do důchodu a utekl z města do klidu a bezpečí divočiny. Během let výuky netečných

studentů přivykl osamění, zatímco studium historie ho přivedlo k hluboce zakořeněné víře ve skrytou agendu OSN, která se tajně domluvila s Trilaterální komisí, že převezmou vládu nad všemi státy světa, tudíž tím ohrožovali Druhý dodatek Ústavy Spojených států amerických, tedy právo držet a nosit zbraně. Věřil, že tajní agenti pracující pro OSN napsali neviditelným inkoustem na všechny státem vydané dálniční značky pokyny, které si mohou přečíst pouze vojáci OSN se speciálními, státem vydanými brýlemi. Šílený Emmett viděl v každém styčného důstojníka pro invazi, a jestliže mu člověk nechtěl posloužit jako cvičný terč, držel se raději dál. George se držel dál.

George byl majitelem a pilotem Chugachské letecké taxi-slужby, přepravoval zboží, pasažéry a poštu z a do Niniltny, vesnice čtyřicet kilometrů neudržívanou cestou od Kateiny usedlosti. Nebyl to nijak zvlášť výnosný podnik, ačkoli byl častěji ve vzduchu než na zemi. Ale během let, kdykoliv si mohl urvat den nebo víkend volna, přiletěl do tábora u zlatého dolu s přítelkyní nebo aktuální manželkou a zapřáhl ji při výměně oken, malování zdí a zvelebování okolí. Nemluvě o kácení stromů na ranveji, které bylo podle šeptandy nepřímou zodpovědné za rozpad jeho čtvrtého manželství.

Jakmile olše zmizly, naložil do půjčeného hercula nakladač a odletěl do tábora u zlatého dolu. Na malý buldozer ovšem potřeboval letadlo, které mohlo nést ještě těžší náklad, proto trochu začachroval s majiteli onoho hercula a půjčil si na čtyři hodiny skyvan výměnou za týden rybaření. Tato dohoda se ukázala být tak úspěšná, že dostal nabídku na každý následující rok. A letos sem pomocí hercula dotáhl, kromě jiného, dva sněžné skútry a dvě čtyřkolky.

Pomocí nakladače George přesvědčil malou přítokovou říčku, aby netekla po ranveji a díky buldozeru postavil hráz, aby přesvědčení té říčky ještě utvrdil, dále jím srovnal křoví kolem budov a používal ho i k udržování ranveje v zimě. Sněžné skútry a čtyřkolky využíval jako místní dopravní prostředky. Pokud ho někdo upozornil na to, že skútr zvěř spíš spolehlivě vyplaší, než aby se k ní přiblížil, George lakonicky odpovídal: „Vždycky je šance. Můžeme si na těch skútrech kdykoli kamkoli zajet, nebo můžeme jít na lov karibu.“ Ale Kate si všimla, že nejčastější dopravní prostředek po okolí tábora *Taiga* jsou vlastní nohy.

Po osmi letech práce a krkolomných začátcích vybudoval drsný, ale obyvatelný lovecký tábor s hlavní budovou na jídlo a šesti menšími sruby na spaní – v každém po dvou palandách – a jednu dílnu, garáž a dva vedlejší tábory. Jeden z nich se nacházel šest a půl kilometru severozápadně od toho hlavního a dalo se k němu dojet čtyřkolkou po klikaté cestě, která končila u druhého vchodu do dolu a již buldozerem prodloužil po rovinném hřebeni, odkud se naskýtal dechberoucí výhled na Aljašské pohoří a delty řek Skwentna-Yentna-Susitna. Druhý se rozkládal na dalším hřebeni necelých pět kilometrů od hlavního tábora na jediném vršku široko daleko nad obrovskou rozsáhlou bažinou v oblasti, v níž se to losy jen hemžilo.

Aljašští průvodci při lovu vysoké vydělávali hromady peněz a i nadále chtěli vydělávat hromady peněz, jenomže průvodcovská licence pro lov vysoké se dala pořídit jedině, když nějaká současná zanikla, a někdy ani tak ne. George Kate nikdy nenabídl vysvětlení a Kate se neptala, ale už dlouho předpokládala, že to má co dělat s bývalou manželkou číslo čtyři. Ramona Halfor-

dová byla pravicová senátorka ve státním senátu, k níž by se žádný volič nikdy dobrovolně nepřihlásil, přesto ji každé čtyři roky volila až trapná většina obyvatel rezervace. Ramona věděla, kdo má kde pohřbené čí tělo, a u většiny případů i to, jak se tam to tělo dostalo. A jestliže se vdávala, ač nakrátko, za někoho, kdo si jako svatební dar přál licenci na průvodcovství při lovu vysoké, tak ona byla jedním z mála lidí ve státě, kdo mu ji mohl opatřit.

Když už člověk onu licenci vlastnil, mohl si zapsat několik asistentů, což George pohotově učinil, přičemž si vybral Kate Shugakovou, Demetriho Totemoffa, Jacka Morgana a starého Sama Dementieffa. Tímto jim vznikl malý nárok na světle modrý čtverec papíru s aljašskou pečetí na vodoznaku. Psalo se tam číslo licence, data účinnosti a expirace, jež dělily dva roky, a okrsky, v nichž byla licence platná. Pokud by to zákon dovoľoval, ten kus papíru by v aukci na volném trhu stál celé jmění.

Od té doby v Georgeově kempu u zlatého dolu pořádali hony na maso, trofeje a pokud měli štěstí, tak i trochu slávy, aspoň co se v loveckých kruzích týče. Oficiálně ho nazvali *tábor Taiga* (*taiga* v atabaskičtině znamenala medvědí lejno) a George už ho provozoval čtyři roky. Specializoval se na Evropany, kteří zamlada, když byli ještě vnímaví a jejich rodiče neznalí, hltali Ernesta Hemingwaye. Měli dost zbraní, a ještě víc peněz.

George jim je čtyři týdny v roce rád pomáhal utrácet. Poslední dva týdny v září lovem losů a první dva týdny v říjnu lovem medvědů. Dělat lovcům průvodce v okolí tábora čtyři týdny v roce znamenalo, že si mohl odepisovat výdaje i na těch zbývajících osmačtyřicet, kdy kemp sloužil ke svým prvotním

účelům – pro romantické úniky *a deux* a občas i *trois*. Po zbytek roku nechával hlavní dům zásobovaný a odemčený, jak zákon Aljašky káže, kdyby se nějaký pitomec na skútru ztratil a potřeboval přístřeší.

George tvrdil, že vlastnit a spravovat takové úžasné romantické hnízdečko mu stálo za jakékoli trable, dokonce i za lovce, kteří mají víc peněz než rozumu, přičemž při některých lovech byla tato premisa přísně ozkoušena. Někteří klienti byli příjemní, chtěli si jen zasportovat a pomáhali balit maso. Ale také existovaly lovy, při nichž byl pro klienty nejdůležitějším vybavením metr a kteří stříleli na všechno, co se kde šustlo, ať už to mělo jakoukoliv velikost, pohlaví a občas nezáleželo ani na příslušnosti ke druhu nebo třídě. Jednou musel fyzicky odzbrojit Brita, který si vzal pušku k řece, aby odpráskl lososa čavyču. Tihle lovci si brali jen trofeje a maso nechávali mrchožroutům, nebo by ho aspoň nechávali, kdyby k tomu dostali šanci.

George to štválo a Kate to přivádělo k zuřivosti, především když na místo lovu vedla dlouhá cesta, protože se vždy vraceli posbírat zbytky toho, co nebylo zkažené nebo to nesežrali medvědi, vlci a kojoti. Kate poznala lovce trofejí na první pohled – pokaždé po sobě nechávali odpadky široko daleko po celém táboře a vypadali dotčeně, když je George nutil po sobě uklízet. Někteří to odmítli. Ně kterým George nabídl na zpáteční cestu krásnou pěší túru zpátky do Anchorage. Tihle klienti se už nejspíš nevrátí.

Zpátky v Niniltně Kate vždycky poznala, jak moc George daná lovecká parta naštvála, podle částky na šeku, jenž reprezentoval čtyřicet procent jeho hrubého výdělku rozděleného mezi něj a asistenty. Lovci, které měl George rád, platili féro-

vou částku. Ti, kteří se mu znelíbili, měli štěstí, když jim zůstalo na taxíka mezi letištěm Merrill Field a mezinárodním letišťem Anchorage. „Poplatky závisí na přístupu zákazníka,“ řekl jí jednou. „Čím víc mě serou, tím víc si připlatí.“

Kate tento postoj chápala a celým srdcem mu fandila. Pro nikoho jiného než pro George by lovcům průvodce nedělala.

Občas se stalo, že za celý lov nenatrefili na nic, co by se dalo zastřelit. Nekonečné hodiny protrápené v lesích, kdy jedinými živými tvory byli jen oni, komáři a občas dikobraz. Během těchto lovů jako by pokaždé přšelo – ne přívalově, kdy mraky vodu vypustí a déšť ustane, ale stejnoměrně bez přestávky mrholilo a záhy déšť promáčel jak podrost, tak náladu všech přítomných.

To se tento týden nestane, ačkoli se ten chomáč mraků na obzoru zdál nepostřehnutelně větší, než když se na něho zadívala naposledy. Pokrčila rameny. Ještě se sem nedostal. Tady svítilo sluníčko. Tady bylo pořád horko. Sbírala brusinky, dokud neměla kbelík téměř plný.

Vrátila se na prostranství, kolem kterého stály dílna, garáž a hlavní budova. Ležela tady šest metrů dlouhá a dva metry široká kláda, jejíž horní stranu vybrousily do hladka zadky, zatímco jejich majitelé do sebe klopili jedno pivo za druhým a lhali o rozpětí paroží. Vzala si druhý kbelík a došla ke studni s pumpou, jejíž staromódní rukojeť rašila z hranatého dřevěného krytu. Několikrát zapumpovala, dokud nezačala téct voda, a pak pod proud přistrčila kbelík.

Už byl skoro plný, když ji zezadu objaly v pase dvě paže a Jack jí začal rozepínat pouzdro pistole. „Na ženské s bouchačkou je prostě něco neodolatelného,“ zavřel jí do ucha.

Rozesmála se, zaklonila hlavu na jeho rameno a nechala jeho rukám volnost. Otočil ji a vzal si ji přímo na krytu studny, slunce ho přitom oslňovalo a jí zlatilo pokožku. Bylo to naléhavé, ale ne zoufalé, byli spolu tak sehraní, že k vrcholu dostoupali téměř jako jeden. A když bylo po všem, Kate seděla s nohama obtočenýma kolem jeho pasu a Jack ji držel za zadek. Plně uspokojená, vyčerpaná a neschopná pohybu mu položila ucho na dunící srdce.

„Miluju tě, Kate.“

Přitiskla mu tvář ke hrudi a ucítila, jak se vzedmula a poklesla, když si povzdechl.

„Já vím, jsou to dvě nejděsivější slova na světě.“

Řekl to sice vesele a chápavě, ale než mohla odpovědět na pocit, jenž se za jeho slovy ukrýval, sáhl po pumpě a pustil jí ledovou vodu na záda. Kate vyjekla a on utíkal, aby si zachránil holý život.

Dvě

Hups.

Většina německých lovců díkybohu ovládala angličtinu bezvadně, jen s lehkým přízvukem, někteří měli trochu afektovanější dikci a občas je prozradilo sloveso na konci věty.

„Je to firemní zájezd,“ řekl George, když vyložili poslední skupinu.

„Jaká firma?“ zajímal se Jack.

„Od čeho si zajíždějí?“ chtěla vědět Kate.

„Já nevím, Kate, od tlaků v podnikání, reportérů z finančního týdeníku nebo od finančního auditu? Ta firma je nějaká německá verze Radio Shacku nebo co.“ George vytáhl seznam a přimhouřil oči na drobné písmo. „Píše se tu *Deutsche Radio Gesellschaft*.“

„DRG?“ zeptal se Jack. „Nedělají do počítačů?“

George pokrčil rameny a podal mu seznam.

Jack si ho přečetl. „Jo, to jsou oni, DRG. Dělají počítače – nebo spíš operační systémy do nich. Myslím, že jich v kanceláři pár máme.“

„Bylo by mi to fuk, i kdyby dělali spodní prádlo pro dámy,“ odpověděl George. „Banka ten šek proplatila hned napoprvé.“

Jack mu seznam vrátil. „To máš štěstí.“

„Proč?“

Jack se zazubil. „Protože DRG vyšetřuje FBI, Komise pro cenné papíry a burzu a možná i CIA pro daňové úniky, podplácení a průmyslovou špionáž. Říká se, že ten jejich playboy ředitel, kterého jsem mimochodem poznal podle obálky *Enquireru*, jakmile vystoupil z letadla, je navíc vyšetřovaný i pro nesrovnalosti v osobních financích. Finanční úřad jim zmrazil veškerá americká aktiva do doby, než se všechny jejich soudní spory vyřeší. Dell je žaluje za porušení patentových práv a Microsoft za nahrávání nelegálních klonů jejich programů – jak tvrdí oni – na všech jejich počítačích. A to jen v téhle zemi. Ty vůbec nečteš noviny?“

„Když se to netýká letadel, tak to George nevidí,“ řekla Kate.

„A neřeší to,“ souhlasil George. Otřel měřicí tyčinku, znovu ji strčil do nádrže, zavřel ochranný kryt na letadle a láskyplně ho poplácal. „Jak jsem řekl, banka ten šek proplatila napoprvé.“

„Kdo je šéf?“

George nejasně mávl rukou směrem k táboru. „Dieter. Ten vysoký blondák.“

Všichni tři se otočili ke skupině. „Všichni jsou vysocí blondáci, Georgi,“ řekl Jack. „Až na tu ženskou.“

George se dlouze a pomalu usmál a jen taktak se zdržel od toho, aby si olízl tlamu. „Všiml jsem si.“ Protáhl si všechny bolístky, které se mu za celodenní létání nastřádaly. „Asi jí půjdu pomoci se zavazadly.“

Bylo jich deset – jedna žena a devět mužů – a spousta zavazadel, které se tu let za letem navršily – pouzdra na pušky, pouzdra na pruty, bedny s muškami, podběráky, cestovní tašky, kufry, bedny s tvrdým alkoholem, deset beden piva, dalších deset balení vody a bedny a tašky s potravinami. Všechno to leželo nahodile naskládané na hromadě uprostřed tábora. Demetri a starý Sam už začali nosit zásoby do chaty, zatímco se hosté střídali na dvou kadibudkách a zkoumali okolí. Od řeky se ozval výkřik následovaný spěšným dusotem nohou. „Dieter, v té vodě jsou ryby!“

„No to doufám,“ odpověděl Dieter a vrhl po Georgeovi vyzývavým pohledem, jako že v případě, kdyby tam třeba nebyly, byl by za migrační návyky aljašských kisučů osobně zodpovědný právě on.

Všichni měli příjmení, samozřejmě, ale Kate připadalo, že si vede dostatečně dobře, když si zapamatovala jejich křestní jména, a pokud by jim to snad připadalo jako drzost vůči jejich majestátu, jí to bylo fuk, protože její nestoudnost budou muset snášet pouhých deset dní. Jack měl pravdu, všichni byli vysocí a blondatí, včetně té ženy, kterou do skupiny zahrnuli, zřejmě jen aby se neřeklo. Kdyby si oblékla mosaznou podprsenku, vypadala by přesně jako Ledová královna nebo valkýra.

Kate sice měla o tom, jak by taková valkýra měla vypadat, jen mlhavé ponětí, ale ať už to bylo jakkoli, Senta se na ni určitě hodila. Bylo jí rozhodně přes třicet, ale ne víc než čtyřicet. Sto osmdesát dva centimetrů, široká ramena a opravdu velká a dokonale tvarovaná prsa s opravdu vystouplými bradavkami, až se jimi Kate málem cítila ohrožená. Měla útlý pas, boky stejně široké jako ramena a dlouhé svalnaté nohy. Její vlasy, mejkap

i nehty vypadaly, jako by do tábora přijela přímo ze salonu kosmetické značky Elizabeth Arden. Oblečená byla stejně jako muži do khaki barev. Jenomže jí oblečení sedělo lépe.

Dieter byl téměř tak vysoký jako Senta, ale ne úplně, a Kate si všimla, že si dává dobrý pozor, aby se nepostavil přímo vedle ní a nikdo si toho rozdílu nevšiml. Bylo mu hodně přes čtyřicet, možná čerstvě po padesátce, odhadovala Kate. Dieter byl rozhodně rozený Teuton – široké čelo, hranatá čelist, silný krk, krátké tuhé blond vlasy a světle modré až skoro šedé oči. Měl široká a masitá ústa a vystrčenou neústupnou bradu. Taky měl zvláště placatý a zvednutý nos, takže mu byly vidět nosní dírky jako prasety v rypáku. Jeho brada naznačovala aroganci, břicho zase celoživotní boj s nadváhou a přístup sebejistoty, povědomí o vlastní důležitosti a povýšenost. Ze všeho nejdřív si vybalil pušku. A jako první řekl: „Kolik jich můžu zabít?“

Ne co, pomyslela si Kate, ale kolik. Dobře. Jeden z oněch lovců. Připomněla si štědrý výplatu a nechala to být.

Všichni se dívali na Dietera. Na Eberharda se nedíval nikdo. Ustupovali mu z cesty. První pravidlo divočiny, pomyslela si Kate, nikdy se nedívat predátorovi do očí, přebral by si to jako výzvu k útoku. Byl vyšší než Senta s ježkem víc šedivým než blond, což dokazovalo jeho věk spíš než obličej, ten byl jasný a bez vrásek – až na dvě hluboké jizvy, jednu na každé tváři. Vypadal, jako by ho nejdřív někdo pořezal porcovačím nožem a potom ho sešil tak, aby mu ty jizvy zůstaly pěkně viditelné.

Aniž by přemýšlela nad tím, co dělá, ruka jí zalétla k vlastní jizvě na hrdle. Ani její propletená jizva táhnoucí se téměř od ucha k uchu se nezhojila dobře.

Eberhard se navzdory ohromné postavě pohyboval hbitě, rychle a jistě. Vzhlédl a zjistil, že ho Kate pozoruje a dotýká se jizvy na krku. Měl otevřený a neosobní pohled, ze kterého ji zamrazilo, a spustila ruku. Stál u Dietera, v jeho stínu. Nepomohl, když vykládali náklad, ani když se jednalo o jeho věci.

Svalovec, pomyslela si Kate. Prostý a jednoduchý svalovec. Na co tady sakra Dieter potřebuje svaly? Možná kvůli němu Eberhard přepere medvěda.

Gunther byl zhruba v Kateině věku, štíhlý a svalnatý s kulatým růžovým obličejem a jasnými očima. Krátce si s Kate potřásl rukou a uculil se. „Ty jsi domorodka z Aljašky,“ řekl hrdě, jako by byl první člověk na světě, který tento pozoruhodný fakt objevil.

„Správně,“ odpověděla Kate a zadusila povzdech. Byl milý, nemohla se na něho utrhnout.

„Domorodý průvodce, že?“ rozesmál se hlučně.

„Správně,“ odpověděla Kate ponuře.

Klemens z nich byl nejstarší, Kate odhadovala, že je mu mezi pětadesáti a sedmdesáti. Byl hubený a měl laskavý úsměv, jenž mu prohluboval vrásky kolem očí a pusy. Něžně jí řekl: „Omluvte ho, je velice mladý. Je to pravda, že jsou tady v řece ryby? Rybaření mám moc rád.“

„Ano,“ odpověděla Kate. „Jsou tam pstruzi američtí a siven malma, dokonce i pozdní lososi kisučové, ale ti už teď vypadají dost těžkopádně. Asi ani nebudou moc chutní, a rozhodně se nehodí na trofeje. Leda byste si chtěl na zeď pověsit tmavě červené obludy s hákovitou tlamou.“

Moc jí nerozuměl. Uhladil si krásnou kšticí čistě bílých, pečlivě zastřížených a vystajlovaných vlasů a řekl: „Ale jsou tam ryby, že?“

„Jsou tam ryby, ano,“ odpověděla Kate slavnostně.

„Dobře,“ přikývl spokojeně.

Hendrik s Fedorem si byli natolik podobní, že vypadali jako dvojčata – oba kolem pětatřiceti, tmavě blond vlasy, tmavě hnědé oči, krásné zuby a štíhlá, elegantní těla. Na nic se neptali a dění se moc neúčastnili, ledaže by na nich spočinulo Dieterovo oko.

Hubert a Gregor byli další pár skoro dvojčat – zavalití, naničovatí a vážní, nohavice úhledně zastrčené do bot, tkaničky starostlivě zavázané na dva uzly. Hubert vypadal trochu poctivěji, Gregor sešleji. Se zavazadly pomohli ne kvůli přátelskému duchu, ale protože bylo společensky vhodné, aby tak učinili. Zřejmě měli manželky, každý 1,9 dítěte, platili si životní a zdravotní pojištění a měli taky důchodové pojištění, aby si mohli co dva roky dovolit plavbu kolem Santa Cruz za svého života a adekvátně zaopatřili své ženy po smrti. Vypadali jako předměstské postavy z knih Johna Updikea, minus úzkost.

Posledním členem skupiny byl Berg – vysoký, svalnatý jako býk a tichý. Svět pozoroval skrze brýle tak silné, že mu člověk mohl z druhé strany počítat řasy. Mluvil, jen když na něho promluvil někdo jiný. Kate ho viděla, jak si prohlíží Sentu, když si myslel, že se na něho nikdo nedívá. Měl v očích zvětšených brýlemi vepsanou psí oddanost, až bylo nepříjemné se na to dívat, a Kate se raději otočila zády, protože jí z toho bylo trapně.

Nikdo kromě Dietera se nezdál příliš nadšený tím, že jsou tady. Možná jim šéf přítomnost na lovu rozkázal? Kate napadlo, jestli z nich vůbec někdo má nějaké zkušenosti se stopováním. Jestli ne, bude to dlouhých deset dní. Ale dobré počasí

zatím vydrželo a s Jackem se vždycky můžou někam vytrazit, kdyby na to přišlo, třeba navštívit bobry žijící nahoře u ranveje. Usmála se pro sebe.

Její pozornost přitáhla hromada zavazadel, u níž vznikl jakýsi konflikt.

„Pomůžeš se zavazadly,“ řekl Eberhard. Jednou rukou a bez zjevné námahy zvedl opravdu velký kufr a podal ho starému Samovi.

Starý Sam ho přijal a pak ho úmyslně nechal spadnout na zem. Byl těžký, a když dopadl, něco uvnitř se rozbilo.

Nastalo nepřijemné ticho.

„Nenajali mě, abych dělal zatraceného mezka,“ řekl starý Sam. Mluvil s Georgem, ale díval se na Eberharda. Eberhard mu pohled tupě oplácel. Aniž by si Kate vůbec uvědomila, jak se tam dostala, zjistila, že stojí vedle starého Sama. Eberhard vzal její přítomnost na vědomí bezvýrazným pohledem.

„Já vím,“ souhlasil George, jak nejmírněji dokázal.

„Nejsem žádný zatracený kuli.“

„To určitě nejsi.“

„Pokud to chápu správně, najal jsi mě jako průvodce.“

„Ano, najal jsem tě jako průvodce.“

„Nebudu se jebat s bágly do srubů, a když už jsme u jebání, nebudu taky nikomu nosit pušku ani balit maso, které sám nezastřelím nebo neuložím do vlastní zásobárny.“

„Nebudeš.“

„To jsem rád, že s tím souhlasíš,“ odvětil starý Sam. „Asi uvařím kávu. Jestli chcete, tak si přijďte.“

„Přijdeme.“

Cestou k táboru se o Kate otřel.

George promluvil k Dieterovi, ale taky se přitom díval na Eberharda. „Dieter,“ začal, „zaplatili jste si za zážitek v divočině. Ten zážitek zahrnuje nošení vlastních bágů, pušek i zvěřiny. Tohle jsem ti vysvětlil, už když jsme spolu telefonovali. Mohl sis vybrat někoho, kdo ti bude mazat chleba máslem. Dokonce jsem ti pár lidí doporučil. Ale vybral sis moji výpravu. Máš s tím nějaký problém?“

Eberhard byl o nějakých třiadvacet kilo těžší než George, ale pokud by se George na to někdo zeptal, odpověděl by mu: „Mám kondičku na létání a šoustání. Co dalšího tam máš?“

Zdálo se, že Eberharda dělil jen kousek od toho, aby si to s ním vyřídil ručně stručně, ale Dieter s falešnou srdečností řekl: „No tak, Eberharde. Teď jsme na Aljašce, a ne v Mnichově. Nanosíme ty věci do srubů.“

Jako správný soudruh poplácal Eberharda po zádech a sebevědomě čekal. Kate měla dojem, že si věří víc, než by měl. Eberhard ukončil patovou situaci tím, že popadl dva větší kufry a odnesl je do srubu. Dieter sáhl pro cestovní tašku a následoval ho. Ostatní se zachovali podle jejich příkladu.

Kate nechtěla situaci přiostrůvat tím, že je bude sledovat, proto se otočila a vrazila do Jacka. Hleděl přes její hlavu na skupinu trousící se k lesu. „Jo. Přesně jak jsem si myslel. Tohle bude zábava.“

Večer se všichni hojně najedli Demetriho úžasného jídla a postupně roztáli, tedy aspoň na povrchu. I samotná Kate plná špaget a česnekového chleba byla připravená připsat Eberhardův přístup na vrub únavě po dlouhé cestě. Posadila se mezi Sentu a George, kteří upíjeli tvrdý alkohol a opírali se přitom o kládu. „Nedáš si trochu *schnappsu*?“ zeptala se Senta pohostinně a zvedla lahev.

Kate zavrtěla hlavou. „Ne, díky, já na lovu nikdy nepiju.“ Nebo spíš vůbec nikdy, mohla by dodat, ale nedodala, protože toto prohlášení vždy vyžadovalo vysvětlování, což se jí s cizinci rozhodně nechtělo.

Takhle zblízka vyvolávala Senta ještě větší úžas než z dálky. Měla bezchybnou pleť, tmavě modré oči barvy oceánu a vlasy se jí v záři ohně leskly jako zlatá příze. Soudě podle Georgeova otupělého výrazu se zamiloval. Kate celým srdcem doufala, že Senta není budoucí manželka číslo sedm. „Takže, Sento,“ řekla Kate částečně proto, aby odvrátila Georgeovu pozornost, ačkoli hluboko uvnitř věděla, že je to marné, a částečně proto, aby splnila svoji roli hostitelky, „pověz mi něco o té vaší společnosti.“

„Jistě,“ odvětila Senta, dolila Georgeovi skleničku a usmála se na něho přes okraj vlastní. George se viditelně zachvěl a Senta se usmála ještě víc. Proboha, pomyslela si Kate.

„Dieter je náš generální ředitel. Víš, co naše společnost dělá?“

„Jasně. Děláte počítače.“

„Ne, děláme do nich operační systémy.“

„Software na rozdíl od hardwaru.“

Senta se na ni zářivě usmála. „Správně. Dieter je náš prezident a výkonný ředitel. On je kopec, z něhož se na nás valí všechny sračky.“

Kate její vyjádření překvapilo a rozesmála se. „Chápu.“ Zadívala se přes ohniště na Dietera plně ponořeného do čištění čehosi, co vypadalo jako bazuka.

„Povím ti to popořadě,“ řekla Senta. Vedle Dietera seděl Eberhard. „Takže další je tu Eberhard.“ Musel uslyšet svoje jméno, protože otočil hlavu a napřímo oplatil Sentě pohled. Ta vedle Kate ztuhla.

„A ten dělá ve firmě co?“ pobídla ji Kate.

Senta se zadívala do svojí sklenky. „Co se mu líbí.“

Lehce se jí zachvěl hlas, nebo se to Kate zdálo. Tady šlo o něco osobního. Možná sexuální obtěžování? Nebo se možná tím velkým chlapem cítila zastrašená stejně jako všichni ostatní. „A co má v oficiálním popisu práce?“

Senta si zdravě přihnula, než odpověděla. „Je vedoucím právního oddělení.“

Tohle Kate vůbec nečekala a vyžádalo si notnou dávku sebeovládání, aby se s trhnutím nenapřímila. „Eberhard je právník?“ povedlo se jí uchechtnout. „Kdo by to byl řekl, že existuje další partner veleznamé firmy Šejdříř, Gauner a Lump.“

Senta se znovu zářivě usmála. „Přesně.“

Kate tomu pořád nemohla uvěřit. „On má i diplom?“

„Ano. Z univerzity v Heidelbergu. Kde si myslíš, že přišel k těm jizvám?“

Eberhard – právník. Svaly i mozek. Kate si téhle kombinace cenila, jenom když ji měla na své straně. A bylo okamžitě jasné, že tam Eberhard rozhodně nepatří. „A co tedy ty jizvy?“

„Neříkala jsem to už? Jizvy na tváři.“ Senta ukázala skleničkou. „Jako máš ty na krku. Ale jeho nejsou tak ošklivé,“ řekla jen tak mimochodem, takže se Kate ani nemohla urazit. „Jak jsi k tomu přišla?“

Kate její otázku ignorovala. „Ano, už jsi to říkala, ale co mají jizvy společného s Heidelbergem?“

„Pořádají tam duely.“

„Cože tam dělají?“

„Bojují. Studenti. S meči. Víš jak.“ Senta jí to předvedla a překřížila ukazováčky. „Jako rytíři ve středověku.“ Odfrkla si,

zvedla skleničku a dolila si. „V Americe pro to máte výraz, který mám moc ráda.“ Zamračila se do pití, snažila se soustředit.

„Namachrované hovadiny?“ navrhla Kate.

„Jo, to je ono!“ Senta jí připila a celá zářila. „Takže Herr Eberhard je právník a má jizvy.“ Naklonila se dopředu a ztišila hlas na úroveň, která podle ní představovala důvěrnou hlasi-
tost. „Má i jiné jizvy. Ne od mečů.“

Kate chvilku zvažovala, že se jí zeptá, jak to ví, ale nakonec se rozhodla, že by to bylo příliš mnoho informací. „Takže Eberhard vede Dieterovo právní oddělení. Podle toho, co jsem četla v novinách,“ zalhala, „je poslední dobou docela vytížený.“

„Ale on je víc než právník,“ řekla Senta. „Jednou jsem byla v Dieterově kanceláři, když v lobby probíhala demonstrace. Eberhard sešel dolů a demonstrace se rozešla.“ Napila se. „Někteří demonstranti se rozešli v sanitkách.“

„Takže je dobrý,“ ujistovala se Kate. „Eberhard.“

„Je velký,“ odpověděla Senta. „To je někdy lepší než být dobrý.“

V jejím hlase zazněl podtón, který si Kate nedokázala vyložit. Zřejmě šlo o nějaké korporátní klepy, pomyslela si a rozhodla se, že nastal čas posunout se dál. „A co Gunther?“ Gunther se soustředěně mračil a pracoval na mechanice pravděpodobně zbrusu nové pušky.

Senta vypadala, že se jen stěží drží, aby se nerozchechtala. „Gunther je šéf ochranky.“

Kate se zamračila, jako by ji to mátlo, což taky mátlo. Šéfy ochranky ve velkých firmách většinou dělali vysloužilí policisté zajištění federální rentou a připravení začít si budovat druhou a neskonale výnosnější kariéru v soukromém sektoru. Gunther však byl stěží dítě, spíš mimino. Dieter musel mít neochvějnou

víru v získávání zkušeností při výkonu práce. „Není na takovou práci trochu mladý?“

„Ano, ale on do toho doroste.“

To by měl, pomyslela si Kate, a fofrem.

„Hendrik je ve výzkumu a vývoji. Všechny naše úžasné produkty pocházejí z jeho hlavy.“

V Sentině hlase se téměř, ale ne úplně ozvalo ušklíbnutí. Od Ledové královny to znělo nepříjemně a drhlo to, protože soudě podle toho, jak vypadala, by měla být spíš chladně neochvějná a nádherně bezvýrazná.

„Hubert pracuje s Hendrikem. Ve světě počítačových operačních systémů není nic, co by ti dva dohromady nevěděli. Gregor vede PR oddělení, Berg zase kontrolu kvality.“

Kate kývla hlavou k mladíkovi stojícímu za Hendrikem s jednou rukou ležérně na jeho rameni. „A Fedor?“

Znovu ušklíbnutí. „Fedor pracuje pro Klemense.“

„A co dělá Klemens?“

„Šéfuje finančnímu oddělení. Je ve společnosti nejdéle, přišel dokonce ještě před Dieterem,“ odsekávala Senta.

„A co děláš ty?“

„Lidské zdroje.“

„Páni.“ Sentu obsadili do její role skvěle – ty vlasy a oči musely vypadat na kameře báječně. „Generální ředitel, právní záležitosti, bezpečnosti, finance, PR. Celý management. Jsou tady všichni. Když budete chtít, můžete vést společnost z tábora *Taiga*.“

Senta zaklonila hlavu a rozesmála se hlubokým hrdelním smíchem. Kate si všimla, jak se Berg na Sentu přes oheň zadíval pohledem, že i plameny v porovnání s ním bledly. „To bychom mohli,“ řekla Senta. „To bychom rozhodně mohli.“

„Ale jste tady na dovolené,“ využil George své chvíle a uchvátil taky lahev alkoholu. Oběma štědře dolil a ignoroval přitom Kateino zamračení. Senta se mu malátně zadívala do planoucích očí a Kate se rozhodla, že blondýna její ochranu nepotřebuje. Takticky se zvedla a odešla do chaty pomoci Jackovi s nádobím po večeři.

Jack umýval a Kate utírala a uklízela jednotlivé kusy do příslušných přihrádek, když se z prostranství před chatou ozval jekot. Kate odhodila utěrku i pánev a vyběhla ven s Jackem v závěsu.

Polekaně se rozhlédla, ale nikoho v bezprostředním ohrožení neviděla, tedy kromě Obludy, která do té chvíle klidně spala u ohně. Teď vystřelila na nohy a divoce se rozhlížela všemi směry, pak zvedla čenich, důrazně zavyla na protest a zmizela v křoví.

Dieter vytasil kazeták s plným stereo efektem a basy i soprány se rozléhaly do okolí. Na mýtinu proudil zpěv a touhle hlasitostí taky až k hoře Denali sto dvacet kilometrů severovýchodně odsud.

„Co to sakra je?“ zvýšila Kate hlas.

„*Valkýra*,“ odpověděl Jack. Nezněl šťastně, nebo si to aspoň nemyslela podle toho, kolik přes ten randál slyšela.

Kate se mimoděk zadívala na Sentu. Jack se zazubil. „To je opera.“

„Aha.“ Po shlédnutí *Carmen* v podání Operní společnosti ve Fairbanks ještě během studentských let nepovažovala operu za nezbytnou.

Nebyla jediná. Dieterova skupina vypadala buďto rezignovaně, nebo fascinovaně, pravděpodobně v závislosti na tom, jak moc si byli jistí svým zaměstnáním. Dieter stál a jednou rukou

jemně dirigoval orchestr. Všiml si Kate s Jackem a usmál se. „Wagner. Není to úžasné?“

Úžasné to klidně být mohlo, Kate v opeře zase tak zběhlá nebyla, ale ne uprostřed ničeho v aljašské divočině, kde lidi platili horentní sumy za únik od obscénností moderního života. Těmto obscénnostem podle Kate vévodily proudové motory, mobilní telefony a neustálý kravál – ať už z vysílání CNN na letišti, sintetizovaného pop rocku v restauracích nebo hip hopu s basy tak ohulenými, že dokázaly rozbít okna kolem projíždějícího auta.

Nebo Wagnera v divočině.

Dieter si podle všeho myslel, že si pustí hudbu a bude si u ní čistit pušky. Přešel k dlouhému šedému pouzdru a otevřel ho.

Jack se ostře nadechl. „To jsou purdeyovky?“ Musel svoji otázku zopakovat hlasitěji.

„Na,“ řekl Dieter a velkopanským způsobem mu jednu ze dvou pušek nabídl. „Podívej se.“

Jack udělal krok vpřed a přijal ji jako Mojžíš jedenácté až patnácté přikázání. Zvedl pažbu k rameni a zadíval se podél hlavně. „Hezká,“ pokusil se říct nonšalantně, ale vůbec se mu to nepovedlo. „Purdeyovka,“ zopakoval pro Kate.

„Aha,“ odpověděla mu.

„Z Anglie.“

„Aha,“ odpověděla mu. „A střílí tak dobře jako Remington dvanáctka?“

Kate toho věděla o zbraních tolik, aby tu svoji udržovala v použitelném stavu a v případě potřeby z ní dokázala vystřelit, kam mířila.

Nebyla jejich fanouškem. Komplikovaně zdobená pažba ji nedostávala do extáze, ani by ji nenapadlo chystat si vlastní

municí a nevladnula všechna dostupná vydání *Střelcovy bible*. Zbraň byla nástroj nezbytný k přežití v divočině. Šílenci do zbraní oproti tomu utráceli tisíce dolarů za něco, co v životě nesundají z věšáku, leda by to někomu chtěli ukázat, stejně jako to Dieter dělal teď. Kate napadlo, jestli pan Purdey a synové někdy střelili něco požitelnějšího než asfaltové holuby, nebo jestli tyhle pušky byly jen hračky zakoupené pro tento výlet, budou použity jednou a potom skončí někde zastrčené spolu s panáčkem G.I. Joe, kterého rodiče Dieterovi dali, když mu bylo deset, ale začal ho nudit už v den narozenin.

Jeho hrdopyšnou odpověď našťěstí přehlušil Wagner.

„Mohl bych,“ začal Jack na Katein vkus až příliš uctivě, „mohl bych se zeptat, kolik stály?“

Dieter odpověděl německy a potom se omluvil. „Promiňte. Šestnáct tisíc britských liber. Kolik to je amerických dolarů, počkejte... Myslím, že zhruba třicet tisíc.“

Kate si pomyslela, že jí Wagner zřejmě poškodil sluch. „Třicet tisíc dolarů za pár zavšivených pušek?“

Blahosklonně se na ni usmál. „Ne, Kate. Třicet tisíc dolarů za jednu.“

„Dělají je přímo na tělo,“ pěl Jack ódu a s posvátnou úctou, která byla dříve vyhrazena Kateinu stehnu, něžně hladil pažbu. „Vyrábějí se na zakázku jako obleky. Musíš jezdit do Anglie na zkoušky.“

Kate zírala na Dietera, jenž se tvářil nesnesitelně samolibě. „Ukaž,“ pověděla Jackovi.

Předal jí pušku jen velice neochotně. Musela přiznat, že jí padne do ruky dobře. A taky dobře vypadala – lesknoucí se kov a naleštěné dřevo, pečlivě sestrojená do posledního šroubečku.

Otevřela ji. Byla prázdná. Zadívala se na Dietera, jemuž shovívavý úsměv mírně povadl.

„Chceš náboje?“ zeptal se pochybovačně. „No dobře, ale musíš být opatrná. Má opravdu velice citlivou spoušť.“

Jack se na Kate obezřetně zadíval. Ten výraz znal. Koutkem úst zamumlal: „Kate, o co se snažíš?“

„Jenom si tu pušku prohlížím.“ Zářivě se na něho usmála a Jack okamžitě zapochyboval. „Možná ten medvěd, co se tu potlouká, ucítí špagety. Trošku ho postraším.“

Kate si vzala náboje a zastrčila je, kam patřily. Pomalu obešla kruh a pušku přitom ležérně nesla opřenou o ohbí ruky. Vypadala, jako by směřovala k řece, aby si tam párkrát vystřelila. Dieter v tom necítil žádnou hrozbu a uvolnil se. Jack ji však znal až příliš dobře, znervózněl tudíž ještě víc.

Kazeťák stál na kulatém pařezu sloužícím zároveň jako špaček, stůl a štafle k hromadě dřeva za ním, a díky tomu byl taky dokonale vyhlazený. Ta hromada, dvanáct a půl kubíku suché břízy, byla uložena v hranatém dřevěném rámu a zakrytá modrou igelitovou plachtou.

Hendrik s Fedorem seděli v levé části kruhu kolem ohniště a tiše spolu s hlavami u sebe rozmlouvali. Ty německé hrdelní souhlásky Kate něco připomněly. Nejprve si nedokázala vybavit co, ale potom jí to došlo. Hutné souhlásky vydávané hluboko z hrdla zněly jako aleutština, jazyk jejích prarodičů, jenž její rodiče odmítli ze strachu, že bude jejich dcera v anglicky mluvícím světě znevýhodněna. Výsledkem bylo, že v aleutštině uměla tak akorát nadávat a vyhrožovat násilím, protože tehdy mohla používat pěkně uspokojující vrčení, a klít, ačkoli obsah těch kleteb už dávno zapomněla.

Vypadali, jako by se kvůli něčemu hádali. Jak kolem nich procházela, zvýšil Hendrik na protest hlas. Fedor se ohlédl přes rameno na Kate a položil Hendrikovi ruku na paži, aby ho uklidnil. Hendrik ji setřásl, ale zmlkl.

Hubert oheň opustil a s laptopem v ruce a soustředěným výrazem stál zcela pohroužen do studia květů u trsu vrbovky, jež mu dosahovala po ramena. Když ho Kate mýjela, zašel do křoví hlouběji a utrl si pár brusinek, které tam odpoledne zapomněla. Jednu ochutnal, zašklebil se, vyplivl ji a zapsal si do počítače poznámku. Hubert měl rád výzkum a vývoj všeho, nejen operačních systémů.

Několik kroků za nimi s ohništěm po pravici, lesem po levici a kazetákem s pozadím ze dřeva tři metry před sebou se zastavila.

Zvedla kulovnici, zadívala se do Dieterových shovívavých očí, jako kdyby obdivovala její provedení, a proč taky ne? Byl to dokonalý příklad zbrojířského umění. Copak snad právě za tohle nezaplátil třicet tisíc dolarů?

Ale místo toho si Kate zapřela pažbu o rameno, položila si tvář na hladký závěr, zacílila, a téměř jako by ji to právě teď napadlo, zmáčkla spoušť.

Zbytek byl velkolepý. Ozvalo se ohlušující prásk, kazeták nadskočil do vzduchu, rozletěl se na kousíčky a hudba uprostřed jekotu utichla. Všichni se příkrčili a vzduch prořízly německé nadávky.

Pak nastalo dlouhé, napjaté ticho. Nakonec se ale nevyhnutelně začaly hlavy zvedat a otáčet směrem ke Kate. Třeštili na ni oči s narůstajícím pochopením a sílící nevírou.

„Hups,“ zhodnotila Kate své dílo.

Sklonila pušku a usmála se na Dietera. „Měl jsi pravdu, Diere. Ta spoušť je strašně citlivá. Vůbec jsem si to neuvědomila. Ale určitě to pochopíš. Byla to nehoda. Moc mě to mrzí.“

Demetri, jenž se vždy tvářil stoicky klidně, ztuhl a stál jako špatně vyřezaný svatý. George řekl: „Raději půjdu zkontrolovat letadla,“ a fofrem chytře zamířil k ranveji. Jack udělal tu chybu, že si všiml rozpustilého výrazu starého Sama a musel se nahonem otočit, jen se mu otřásala ramena.

Dieter si z přední části košile sebral kousíček černého plastu. Vzhlédl ke Kate a ve tváři se mu nepohnul ani sval.

„To nevadí,“ řekl. Dokonce se i usmál a ukázal jí dokonalé bílé zuby. Světle modrýma očima se zadíval do jejích.

„Nehoda. Chápu.“ Jeho neradostný úsměv se ještě rozšířil. „Hups.“